

F. t. beslutn. vedr. behandlingsmetoder for narkomaner

Behandlingen i minisamfundet har også en terapeutisk indgangsvinkel, idet der arbejdes meget med misbrugerens personopfattelse.

Der udføres fysisk arbejde fra tidlig morgen til hen på eftermiddagen, hvor der er gruppeterapi, skolekurser og kreative kurser i form af dans, sport, tegning, sang, musik og (psyko)drama.

Der eksisterer en særlig form for gruppedisciplin. Hvis en stofmisbruger bryder reglerne, bestemmer de øvrige misbrugere, hvilke »sanktioner«, der skal iværksættes. Det omtales som deklassering og ikke som straf.

3. fase. Udslusningsfasen:

I nærheden af San Carlo ligger »Villa Francesca«, der fungerer som udslusningsbolig for ca. 20 tidligere stofmisbrugere. Formålet med opholdet er at genetablere forhold til familie og venner, at lære jobsøgning og at lære at fungere i et normalt liv uden stoffer. Der finder fortsat gruppeterapi sted, men i mindre grad.

Efter et par måneder i Villa Francesca fortsætter udslusningen i et hus i Rom, »Rafaello Sanzio«, der ligger langs floden Tiberen mellem Peterskirken og kvarteret Trastevere. Der er mulighed for, at de tidligere misbrugere kan bo i huset, men en del flytter til familie m.v.

Formålet med denne fase er at finde arbejde til de tidligere misbrugere.

Efter ca. 5 måneder starter sidste fase af Projekt Menneske i en ejendom i Roms centrum. Alle bor hjemme, og centret fungerer som en slags støttefunktion for eksmisbrugere, der er kommet i gang med en forholdsvis normal tilværelse. Der er i starten gruppeterapi en gang om ugen og senere kun individuelle samtaler med behandlere. Det er op til den enkelte selv at afslutte denne sidste fase. Det sker typisk efter ca. 7 måneder.

Projektet er i øvrigt delt op i følgende fem grupper:

Den første gruppe omfatter unge op til ca. 25 år, der ikke har en kriminel fortid, og som har en familie, der vil og kan støtte. Hovedvægten lægges her på gruppeterapi med op til 10 deltagere. De første måneder vurderes, hvilken terapeutisk behandlingsform der vil være bedst egnet. Der kan her også blive tale om at give et midlertidigt botilbud. På grundlag af vurderingen kan vedkommende bl.a. i op til 6 måneder komme ind i et meget åbent bofællesskab.

Den anden gruppe omfatter unge op til ca. 25 år, der ikke har gode familierelationer, der kan støtte, og som har brug for at komme væk fra deres miljø. Her

kan der være tale om at anvende minisamfundet San Carlo.

Den tredje gruppe er unge op til ca. 22 år, der er på stoffer, men hvis hovedproblem er, at de har forladt skolen. Deres stofproblem kommer i anden række. Der samarbejdes her med undervisningsmyndighederne for at få dem tilbage i et skole- og uddannelsesforløb. Den gives terapi, herunder psykoterapi, såvel til den unge som til familien.

Den fjerde gruppe er personer i arbejde. Det er her typisk personer på 30-40 år fra alle sociale lag. Deres problemer er især kokain- og alkoholmisbrug. Programmet for disse er et aftenprogram.

Den femte gruppe omfatter personer, der er recidiveret i narkotikamisbrug efter at have været med i et af de andre projekter. Programmet bygger her på at få misbrugeren ud af sin depressive tilstand. Programmet omfatter en juridisk del, en social del og en del, der har relation til helbredelse. Den sidste del sørger staten for.

85 ud af 100 deltagere gennemfører det 3-årige behandlingsprogram Projekt Menneske. Der har endnu ikke været ressourcer til at følge eks-misbrugerne efter afslutningen af det samlede behandlingsprogram, men centret forsøger i videst muligt omfang at bevare kontakten til de tidligere stofmisbrugere.

Det er derfor forslagsstillernes ønske med dette forslag, at der indføres lignende foranstaltninger i Danmark. Det vil med andre ord sige, at behandlingen organiseres efter hensyntagen til det enkelte menneske, der er havnet i et narkotikamisbrug. Det er væsentligt at erkende, at ingen bliver afvænnet effektivt, uden at de selv ønsker det. Gennem tvangsmæssige foranstaltninger kan man selvfølgelig holde narkomanen stoffri. Men hvis denne afvænnings ikke er udtryk for et selvvalgt ønske om at blive afvænnet, vil der være en meget stor tendens til, at narkomanen falder tilbage i misbruget efter endt afvænnings.

Det er derfor forslagsstillernes opfattelse, at egentlig tvang ikke hjælper til at redde narkomanerne ud af misbruget. På den anden side kan det være nødvendigt at lægge et vist pres på narkomanen for at få vedkommende til at vælge behandling og afvænnings. Forslaget om behandlingsdomme, der fremsættes sammen med dette forslag, er et eksempel på en model, der både lægger pres på narkomanen og viser en vej ud af misbruget. Stokke- og gulerodsmetoden kan man sige.

Men også andre former for pres på den enkelte kan medvirke til, at narkomanen nemmere kommer ud af misbruget og gennemfører en effektiv behandling. Det kan således også være vigtigt at udøve pres i be-